

Sprawozdanie z 29. Światowego Kongresu Międzynarodowego Stowarzyszenia Logopedów i Foniatorów (IALP), 25–29.08.2013 r., Turyn, Włochy

Paulina Krasnodębska

Instytut Fizjologii i Patologii Słuchu, Światowe Centrum Słuchu, Klinika Audiologii i Foniatrii, Kajetany

Adres autora: Paulina Krasnodębska, Światowe Centrum Słuchu, Klinika Audiologii i Foniatrii, ul. Mokra 17, Kajetany, 05-830 Nadarzyn, e-mail: p.krasnodebska@ifps.org.pl

Stowarzyszenie IALP (International Association of Logopedics and Phoniatrics) skupia interdyscyplinarne grono specjalistów zajmujących się osobami z zaburzeniami głosu. Kongres IALP odbywa się co 3 lata. Tegoroczne spotkanie, pod hasłem „Where practice meets science”, miało miejsce w Turynie (następne zaplanowano na 21–26 sierpnia 2016 roku w Dublinie). Wzięło w nim udział około 1000 osób z ponad 40 krajów. Ośrodki polskie reprezentowali przedstawiciele Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu, Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu oraz Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Podczas kongresu miało miejsce 20 sympozjów i ponad 35 seminariów, wygłoszono 3 raporty główne i ponad 80 prac ustnych oraz pokazano 200 prac plakatowych. Prezentowane na kongresie prace dotyczyły różnych aspektów terapii, pokazanych z perspektywy lekarzy (laryngologów, audiologów i foniatorów, neurologów) oraz logopedów, psychologów, pedagogów i fizjologów.

Pierwszy wykład na zaproszenie, dotyczący neurofizjologicznych aspektów mowy, wygłosił prof. Wolfgang Ziegler (Niemcy). Podkreślił w nim konieczność jak najwcześniejszego kontaktu dziecka z dźwiękiem, gdyż to pozwala na silniejsze utrwalenie połączeń w korze mózgowej. Kolejnym wnioskiem z wykładu, popartym doniesieniami naukowymi, było stwierdzenie, iż mózg kontroluje całość artykulacji, a nie pojedyncze ruchy twarzy (np. warg).

Drugi wykład, który przedstawił prof. Yakov Stern (USA), dotyczył starzenia się mózgu oraz czynników, które zmniejszają ryzyko wystąpienia demencji (np. wysokie IQ).

Trzeci wykład, zaprezentowany przez prof. Susan Weismer (USA), poświęcony był wynikom neuroobrazowania i badań genetycznych pod kątem wspólnej etiologii SLI (Specific Language Impairment) i zaburzeń ze spektrum autyzmu. Autorka podkreślała, iż kluczowe znaczenie ma indywidualny dobór terapii dla pacjentów, niezależnie od

etiologii zaburzeń. Nie należy szukać podobieństw w przyczynach, ale w odpowiedzi na zastosowane leczenie.

Duża część debat na kongresie dotyczyła dysfagii. Zwrócono uwagę na rosnący problem zaburzeń połykania u osób starszych. Według prognoz amerykańskich, do 2020 roku na świecie będzie 1,9 miliarda osób powyżej 50 roku życia, z których 22% będzie miało dysfagię. Problem pogłębia się wraz z wiekiem i według statystyk dotyczyć on będzie ponad 40% osób po 60 roku życia. Dyskusje dotyczyły badań przesiewowych w zakresie dysfagii, szczególnie w grupach ryzyka (pacjenci po udarze mózgu, z nowotworami głowy i szyi, mieszkańcy domów opieki i dzieci przedwczesnie urodzone). Jedną z głównych metod wykrywania dysfagii jest wideofluoroskopia, metoda wymagająca kontroli RTG. Dawka promieniowania rentgenowskiego ogranicza jego zastosowanie w populacji pediatrycznej, dlatego prowadzone są badania nad wykorzystaniem w tym celu rezonansu magnetycznego. Wspomniane zostało, iż ponad 90% artykułów o dysfagii dotyczy populacji dorosłych. Konieczne jest szersze rozpoznanie problemu wśród dzieci.

Na kongresie przedstawione zostały także metody współczesnej fonochirurgii. Szczególnym zainteresowaniem cieszył się panel dyskusyjny dotyczący zabiegów w znieczuleniu miejscowym przy użyciu fiberoskopu (A. Maccarini, Włochy) oraz metody wykorzystującej zagiętą igłę 23G (F. Toyomura, Japonia).

Podczas kongresu można było poznać warsztat pracy najlepszych specjalistów z całego świata zajmujących się głosem. Najistotniejszy wniosek, jaki płynie z ich wystąpień, to potrzeba interdyscyplinarnej opieki nad pacjentami z zaburzeniami głosu. Dobrze współpracujący zespół lekarzy (otolaryngologów, audiologów i foniatorów, radiologów, neurologów, psychiatrów, genetyków) oraz logopedów, psychologów, pedagogów i techników ma kluczowe znaczenie dla efektywności leczenia zaburzeń głosu.